

Եր...

Ես շշնջամ

Ու ինձ նետեմ

Իր գիրկը մեղկ...

Բայց ես գիտեմ,

Որ տիրական

Այդ պահանջը

Թե կատարեմ,

□Կգործեմ մեղք.

Եվ նույն պահից

Ես «ես» լինել

Կդադարեմ

Ու կատեմ ինձ...

Ա՛խ, այս անմիտ,

Բայց իրական

Մղձավանջը...

.....

Օ՛, բարձրաքի՛թ

Ու տիրական

Իմ մոռացում,

Արի՛ իրար

Մենք մոռանանք...

Անհատուցում

Դու քեզ համար

Ճամփադ գնա,

Իմ սիրտը թող
Ի՛մը մնա,
Եվ թո՛ղ մնանք
Մենք միշտ հաղթող...
... Հիմա էլ, տե՛ս,
Ուզում եմ ես
Երգե՛լ, երգե՛լ...

Ձյուն է եկել...
Համատարա՛ծ պայծառություն,
Համատարա՛ծ անծայրություն,
Համատարա՛ծ երջանկություն,
Թևատարա՛ծ իմ մանկություն...
Ձյուն է եկել...

ՄԵՆԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

Մորթվեց օրս տանջված եզան խուլ բառաչով
Ու հոգնություն հեղեց կարմիր,

Պարսպարսվեցին թղթերս խոր մի հառաչով.
Արցունքները կուզե՞ս՝ քամի՛ր...

Տխրությունս պատսպարեց կարոտներիս

Իր կողքին՝ ջինջ երգերիս մեջ,
Սովոր շան պես փաթաթվեց ինձ ու ոտքերիս
Շղթայապուրծ ձանձրույթը մեծ...

Այցելեց ինձ մենակությունն՝ ընկերն իմ հին,
Մանկությունից անդավաճան,
Նորից նույն կերպ մաշված ցուպն իր հենեց պատին,
Ինձ գիրկն առավ, գգվեց անձայն...

Ա՛խ, էլի նա՝ մենակությունն իմ սրտակից,
Ինձ չթողեց այսպես մենակ,
Իր սփոփիչ, ջերմ համբույրով սրտիս հագից
Հանեց պատանքն ամուր, յոթ տակ...

Հետո մեկտեղ մենք նստեցինք՝ փարված իրար,
Մորթված օրվաս հոգեհացին...
Ու ես իմ լավ մենակության գրկում երկար
Հեկեկացի՛, հեկեկացի՛...

ԶՅՈՒՆ ԵՎ ՀՈՒՇ

Ձյունն ամբողջ օրը քնարեց ճերմակ
Երգն իր թավշային.
Նրանում որքա՛ն քնքշանքներ մենակ
Ու տենչեր կային...

Որքա՛ն կարոտներ ցուրտ սպասումից

Ճերմակեցին լուռ...

Մխիթարանքի խոսք էր ասում ինձ

Ճանապարհը խուլ...

Հեռվում, մշուշված արցունքների մեջ

□Տաքուկ հուշերի,

Դեռ կայծկլտում են աչքերդ՝ անշեջ

Աստղաբույլով լի...

Դեռ բորբոքում են ցավ ու տառապանք,

Անրջանք ու սեր,

Դեռ բախտիս վրա դնում են կապանք,

Հրդեհում հույսեր...

Դեռ հեռվից հեռու սիրտս խարկում են,

Ինձ խլում ինձնից...

Փաթիլ-նժույգներն անհոգ վարգում են,

Հեռանում քիչ-քիչ...

Ձյունաբաշ եռք են ու երգ երկնային.

Վարգում են փափուկ՝

Պսպղացնելով ճամփին երկնային

Կուրծքն իրենց ճապուկ...

Եվ զրնգում է, զնգում նրանց կույս,

Ճերմակ խրիսիկներ,

Որի մեջ, սակայն, լսում եմ հոգուս

Սանձակոծ ճիչը...

ՕՐՀՆՅԱ՛Լ ԵՍ ԴՈՒ, ՁՅՈ՛ՒՆ

Տեսնես՝ սառնությունն այս որտեղի՞ց է.

Տաքուկ է դրսում փաթիլվող ձյունը...

Մրսում է հոգուս. կրակը քիչ է,

Ա՛խ, հիմա շատ է չոր-կարծրությունը...

Սիրտս խոցում է սառցե շեղբի պես,

Սառցե աչքերով զննում իմ հոգին,

Կարծես թե սառցե պատան է անտես,

Մումիա է դարձնում հոգիս՝ որպես դի...

Իսկ դրսում ձյունն է փաթիլվում խաղաղ.
Այնքա՛ն քնքուշ է չոր գետնին պառկում,
Ասես, մոռացված հինավուրց մի տաղ
Աստծո օրհանքն է երկիր առաքում...

Եվ ջերմանում է հոգին իմ մրսած,
Քիչ-քիչ բացում է ծալած թևերը.
- Օրհնյա՛լ ես դու, ձյո՛ւն, ամոքի՛չ Աստված,
Իմ հոգին հիշեց ճախրել-թևելը...

Ի՞ՆՉ ԲԱԽՏ

Սպասումից հոգնել եմ շատ,
Շա՛տ եմ հոգնել երազելուց.
Բայց չի հոգնել բախտը կավատ
Ինձ մոտ թանկել ու նազելուց...

Ի՞նչ բախտ... եթե լիրբ կնոջ պես
Կոտրատվում է փայլով իր հին,
Դժվար գնում տիրոջն ի տես,
Հե՛շտ է տրվում ուրիշներին...

ԾԻԾԵՌՆԱԿՆԵՐ

Գարուն է կրկին, սիրավառ գարուն,
Ծիծեռնակներն են սավառնում ճիչով,
Ասես, երկնքում սիրարբած պարում,
Ասես, թռչում են իմ սրտի միջով:

Ծիծեռնակներ՝ իմ, լո՛ւյս ծիծեռնակներ,
Ձեզ հետ մով երկինք տարեք նաև ինձ,
Եթե չեք կարող, հո՛ւյս ծիծեռնակներ,
Դուք ինձ սեր բերեք կապույտ երկնքից:

Ջահել է սիրտս, հուր սիրո կարոտ.
Սիրուց սրտերն են բողբոջում և ծեր,

Քայց թե չի գալիս երազ-սերն ինձ մոտ,
Այս սեր-գարնան մեջ ես եմ լոկ անսեր:

Թե սեր չի բերում, գարունն ինձ համար

Ձմռան պես ցուրտ է, անկյանք ու անլույս...

Ծիծեռնակներն էլ բեկորներն են քար՝

Սրտիս, որ անսեր փշրվեց անհույս...

Անսեր թե մնամ, կմնամ անսիրտ,

Հմայքն ու հուրը կկորցնեմ ես իմ...

Ժեռ քար կդառնամ խստադեմ ու բիրտ,

Չոր ծառ կլինեմ այս գարնան կեսին...

Ինչո՞ւ չի գալիս, ո՞ւր է իմ սերը,

Գարուն է եկել, թո՛ղ իմ սերն էլ գա,

Թող նա՛ հար լինի իմ սրտի տերը,

Որ սիրով նայեմ աշխարհին այս քար...

Ծիծեռնակներ՝ իմ, լո՛ւյս ծիծեռնակներ,

Ձեզ հետ մով երկինք տարեք նաև ինձ,

Եթե չեք կարող, հո՛ւյս ծիծեռնակներ,

Դուք ինձ սեր բերեք կապույտ երկնքից:

ԳԱՐՆԱՆԱՅԻՆ

Այգուս դեղձենին կորել է կարմիր,

Հոգեհան բոցում,

Գարունքված բույրով, ժպիտներով իր

Աշխարհն է օծում...

Օրը շիկնել է, դարձել վարդագույն

Դեղձենու ծաղիկ,
Ինքն էլ իր մեջ է հավաքում թաքուն
Հազար մի տաղիկ...

Արևն է բզգում՝ որպես ոսկեթև,

Թրաջան մեղու,
Ծաղկած օրվա շուրջ պտտվում թեթև
Ու մեղր է հեղում...

Նեկտար է օրը. դեղձենին սիրուց
Խարո՛յկ է ելել,
Անծուխ վառվում է... ծուխն իմ սրտի՛ց է
Բարձրանում թել-թել...

ԱՆՁՐԵՎ Է ԳԱԼՈՒ
Ի՛նչ ցածր են թռչում ծիծեռնակները՝
Աչքերը բարու,

Մեկեն խառնել են վարը և վերը.

Անձրև է գալու...

Արևն է շուքով սարքել գինարբուք

Ու քար է հալում,

Գույների հեք է, բույրերի խարույկ.

Անձրև է գալու...

Կանաչ արյունն է եռում ծառերի.

Բերք ունեն տալու...

Հոգիս է ձգում ճամփան սարերի.

Անձրև է գալու...

Կարոտից սիրտս ճմլվեց նորից.

Ցավ ունի լալու.

Այս անուշ հուշը ինչպե՞ս գտավ ինձ.

Անձրև է գալու...

Ախր, ո՞նց ապրեմ ես առանց մարդկանց,

Ի՞նձ հավատալու,

Սիրտս չի խաբում աչք է մշտաբաց.

Անձրև է գալու...

ՊԿԱՐՈՏԻ ՎԱՐԴԵՐ

Ու բողբոջեց սպասումս,
Ու բացվեցին կարոտի ալ, հրե վարդեր,
Արցունքվեցի սիրտ-թասումս.
Սիրուս հոգուն բախտն ինչո՞ւ վիշտ պիտի բարդեր...

Ինչո՞ւ պիտի երկինքն օտար
Քեզ գուրգուրեր աչքերի պես բիլ, սառցաբոց,
Այստեղածին ցավդ հոգար
Օտար հողը՝ ավիլ միշտ բաց, իսկ սիրտը՝ գոց...

Ինչո՞ւ պիտի ճամփան սիրուս
Ես անցնեի այսպես մենակ, դառնաթախիծ,
Չէ՞ որ դու էլ փնտրում ես լույս
Հեռուներում՝ առանց սիրո ու առանց ինձ...

Հիմա, կապած սգո երիզ,
Սրտերը մեր տառապում են ցավով անխաբ,
Եվ մեզ՝ սիրո հիվանդներիս,
Սիրտ է տալիս լուսինն՝ ինչպես կիսված մի հաբ...

ԵՐԲԵ՛Ք, ԵՐԲԵ՛Ք

Ամառս անցավ անդարձ.

Աշունս ի՞նչ է բերելու.

Ամեն ինչ եղավ հանկարծ,

Ժամանակ չեղավ սիրելու...

Ի՞նչ մնաց՝ արցունք և վիշտ,

Է՛լ ոչ մի սիրտ չեմ գերելու...

Ինձ կյանքը պատմեց շատ խիստ,

Երբե՛ք, երբե՛ք չի ներելու...

ՀՈԳՈՒՄ ԱՅՍ ՄՈՒԺԸ

Օրերը ցուրտ են շնչում,

Փիջնում է սարից մշուշը...

Մի տխուր երգ է հնչում,

Արթնացնում ննջած հին հուշը...

Անկատար սերն իմ ցավ էր.

Ինձ տվեց ոգու իր ուժը...

Ո՛ր էր, թե սի՛րտս ցավեր՝
Չլինե՛ր հոգուս այս մուժը...

ԲԱԽՏ ԷՐ...

Բախտ էր... Եկավ ու գնաց,
Եղավ այնքա՛ն մոտ և հեռու...
Սիրտս վիզը ծուռ մնաց.
Խորքում հին սերն էր դեռ եռում...
Ինձ համար խելքով իր սին
Ուղեղս այլ բախտ էր կռում.
Գլխի էլ չընկավ, որ իմ
Իրական մեծ բախտն էր կեռում...

ՏԵՆՉ

Հենել է ամպն իր գլուխը ուսիս
Եվ հեծկլտում է որբ մանկիկի պես...
Հոգևած հայացքս հառել եմ հյուսիս՝
Տենչալով Ձյունե դիցուհուն անտես...

Վառվում է սիրտս հրդեհներից հին.
Թո՛ղ գա, ճակատիս դնի պաղ ձեռքը,
Սանձի մոլեգնող հրդեհն ամեհի
Ու խաղաղեցնի հրաբուխ-եռքը...

Բայց ո՛ր է... չկա՛ դիցուհին Ձյունե,
Չի՞ գալու, թե՞ դեռ հապաղում է նա.

Պաղ գեղեցկուհին մի՞թե կարծում է՝

Սրտիս հրդեհին, չէ՛, չի դիմանա...

Ի՞նչ որքա՞ն ապրեմ պատրանքներով սին.

Հոգիս դարձել է մորենի անկեղ...

Սիրտս հենվել է կարոտիս ուսին

Եվ հեծկլտում է որբ մանկիկի պես...

ԳԻՇԵՐՍ ԱՐԹՈՒՆ ԱՆՑԱՎ

Գիշերս արթուն անցավ.

Քուն չեկավ աչքիս մինչև լույս,

Լուսինն ինձ որպես ընծա

Տվեց իր թիկնոցն աստղահյուս...

Սրտիկս արբեց խինդից

Եվ աչքով արեց հոգուս կույս.

Թե ի՞նչ էր ուզում ինձնից՝

Ցանկացա պարզել ինքնասույզ...

Պեղեցի լուսնի լույսով

Խենթ սիրտս՝ տեղով երգ ու հույզ.

Ծփում էր լույսի մի ծով՝

Խորքերում՝ հավատ, սեր ու հույս...

ՉԱՉՄԱՆԱԼԻ Է

Չարմանալի է, այնպես չէ՞, ասա՛.

Ես, որ մի կարգին երգել չգիտեմ,

Մի օր երգեցի,

Դու հավանեցիր...

Ես, որ մի կարգին հերքել չգիտեմ,

Մի օր հերքեցի,

Դու հաստատեցիր...

Ես, որ չգիտեմ՝ իրոք, տերն ի՞նչ է,

Մի օր տիրեցի,

Դող ընկավ սիրտդ...

Ես, որ չգիտեմ՝ իրոք, սերն ի՞նչ է,

Մի օր սիրեցի,

Շող ընկավ սիրտդ...

Չարմանալի է, այնպես չէ՞, ասա՛...

ՍՄՊԱՍՄԱՆ ՊԱՀՆ ԱՅՍ

Սպասման պահին այս որքա՛ն դժվար է,

Շունչ կտրելու չափ՝ ծանրածանր,

Սիրտն իմ ոսկերչի փոքրիկ նժար է՝
Վայրկյանն իսկ կշռող մանր-մանր...

Իսկ դու ժամերն ես դեռ տալիս քամուն
Վայրկյանների պես հեշտ ու հանգիստ.
Դու ժամանակն իր տեղում ես գամում
Այնպե՛ս անտարբեր, ինչպես որ միշտ...

Ու չարչարվում է ժամանակն անլուր՝
Մեր ձեռքին դարձած ռետիկետ լար...
Ո՛րք եր, թե իջներ դամոկլյան մի սուր՝
Հատված մի ծայրն ինձ, մյուսը՝ քեզ գար...

ՔՆԵ՞Լ ԵՍ ԱՐԴԵՆ ԴՈՒ

Քնե՞լ ես արդեն դու... իսկ ես՝ չէ... չեմ կարող...
Իսկ ես դեռ գիշերվա սև թևերն եմ փնտրում,
Ճաշակում լուսայգի կաթնահունցը դեռ հում
Եվ սերտում անձրևի հին երգը տող առ տող...

Իսկ անձրևն այնպես է դոփդոփում մանրակաթ,
Խշրտուն փեշերն իր խնամքով բռնած վեր,
Որ, ասես, ջանում է, անցնելով մուրթ մայթեր,
Չթրջվի՛ սրտիս հորդ արցունքից սառնագաթ...

Շուրթերով սրսփուն շրշում է ականջիս
Հեռավոր օրերի արձագանքն անտերունչ,

Կարոտիս խարույկին թշուամ է անտրտունջ

Ու թել-թել շուլալվում թափառուն, խենթ կանչիս...

Արդյոք, նա՝ այս խանդոտ անձրևն է մեղավոր,

Որ սիրո իմ կանչը չի հասնում հեռվից քեզ,

Որ հիմա մո՛տ է քեզ երազը լուսագես,

Մինչդեռ ես քեզ այնպե՛ս օտար եմ, հեռավոր...

ԲԱՅՑ ԻՆՉ ԱՍԵՄ

Հաճախ է ինձ գիրկն առնում

Իմ վաղեմի անուրջը.

Միշտ շե՛ն մնար աշխարհում

Խաղաղության կամուրջը...

Բայց ի՞նչ ասեմ, սի՛րտ իմ, քեզ,

Դու պետություն փոքրակազմ,

Որ մղում ես մշտապես

Ինքդ քո դեմ պատերազմ...

ԿԱՐՄԻՐ ԵՐԳ

Դու ինձ տեսար երեկ կարմիր շղարշներում

Կարմիր բոցե